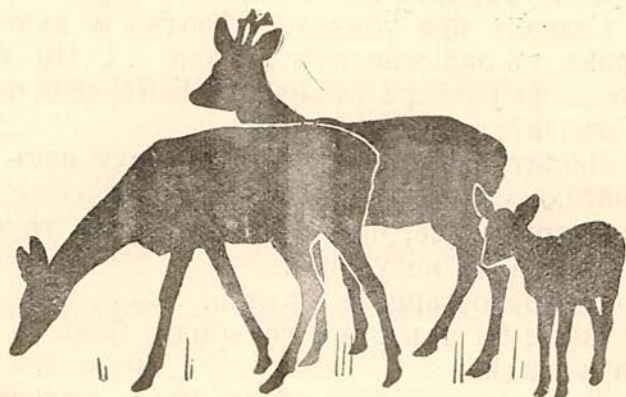

нѣкаква неопрѣдѣлена сѣнка лѣти къмъ мене. Върѣхъ се. Това бѣше сърна. Бѣдното животно бѣгаше отъ врѣхлѣтелата го нѣйдѣ изъ гората опасностъ, но то не подозираше, че отпрѣдъ го чака другъ неприятель, който здраво държи въ рѣцѣтъ си изпитана пушка.

Сърната ме наближи и азъ грѣмнахъ. Тя се прострѣ на земята. Завтичахъ се при нея, тя не бѣше още умрѣла — пѣхаше. . . Какъвъ ли ужасъ ѣнавѣ моето присѣствие. Но може-би, тя не виждаше вече! . . .

Азъ забѣлѣзахъ въ широкоотворенитѣ ѣ очи сълзи, едри и бистри сълзи като на дѣте което тѣкущо е плакало. . .

Гората тѣжно шумолѣше, захластната въ нѣкаква своя скръбъ. . . Стѣ клониститѣ букаци жаловито се обаждаше синигеръ, каточели призоваваше своята изгубена другарка. . .

Азъ се наведохъ низко надъ убитото животно, мило като дѣцата. . . Но азъ нѣмамъ дѣца и не зная, какъ е свидно на бащата за тѣхъ. . .